

1/ *Glass Tea House Modrian, Benátky, 2014*2/ *Hiroshi Sugimoto, portrét*3/ *Vizualizace revitalizace Sculpture Park, Hirshorn Museum*4/ *Retrospektivní výstava, Hirshorn Museum, 2006*5/ *Rekonstrukce lobby se světelnou plastikou islandského umělce Olafura Eliassona, Hirshorn museum, 2018*

HIROSHI *Sugimoto*

Text: Lucie Drdová – Foto: xxxxxxx

Vzpomínám si, jak jsem zcela náhodně na benátském ostrově San Giorgio Maggiore objevil Glass Tea House Mondrian. Byl podzim 2014, uprostřed husté mlhy se rozprostřel doslova zenový pohled na mělkou vodní plochu a na jejím druhém konci se vznášela jasná skleněná kostka. První moment naznačoval cosi o fatalistické nostalgii a odevzdanosti osudu, ale současně byla ona chvíle prodchnuta přísnou racionalitou a historií odkazující jak k počátkům evropského abstraktního umění, tak japonské tradici čajového ceremoniálu.

Poetika fotografií Hiroshi Sugimota je obrazem výjimečného a pronikavého ducha japonského umělce a architekta. S neuvěřitelnou samozřejmostí a smyslem pro harmonii vytváří díla, která v sobě propojují filozofická východiska a kulturní hodnoty východního a západního světa.

Jeho ojedinělá a komplexní praxe zahrnuje různá média, od umělecké performance,

fotografie, sochy a instalace, až po architekturu. Neustále vyzývá historii a pozemské bytí. Prostřednictvím rozličných vyjádření a námětů tematizuje entitu času a prostoru, imaginaci a realitu a prozkoumává povahu vnímání a zdroje lidského vědomí.

Sugimoto se narodil v roce 1948. Po studiích v rodném Tokiu pokračoval v Los Angeles, aby se v polovině 70. let usadil v New Yorku. Podobně jako u jeho současníka, spisovatele Haruki Murakamiho mě vždy fascinovala neuchopitelná lehkost, s jakou oba muži dokáží pracovat s narativem západní společnosti a plynule ji propojovat s vlastním mentálním základem.

Před několika dny byla zveřejněna nejnovější podoba revitalizace sochařského parku Hirshorn Museum ve Washingtonu D.C., kterou provádí Sugimotova architektonická kancelář. Vztah japonského umělce s jednou z nejdůležitějších amerických institucí moderního a současného umění započal rozsáhlou retrospektivou již v roce 2006.

Architekt muzea Gordon Bunshaft projektovat budovu jako „velkou funkční skulpturu“. Masivní prstenec je obklopen rozsáhlým parkem pro sochařské instalace, který Sugimoto nyní rozšiřuje pro nové akvizice i performativní formy umění. Po více jak třech desetiletích obnoví podzemní pasáž mezi parkem a hlavním nádvořím, které bylo důležitým elementem původního Bunshaf-tova projektu ze 70. let.

Znovu se tak vyjevuje Sugimotův unikátní tvůrčí přístup, kdy se snaží materializovat podstatu lidského vnímání skrze postihnout radikálních změn v průběhu doby, které nám vyjevují přítomnost. Tato celoživotní mise se také otiskla do jeho vlastní nadace. Odawara Art Foundation pečuje o zachování tradiční japonské kultury a umění a zároveň o rozvoj těchto disciplín s mezinárodní perspektivou.

Autorka je historičkou umění a galeristkou, www.drdovagallery.com